

Гео Милев

Май

1

Някога имаше пролет и лято и всички сезони.

Някога имаше май.

Някога с първия топъл дъх на пролетните морета прелитаха в шумни дъги лястовички, прелитаха влюбени славеи – и румени рози цъфтяха пред всеки прозорец.

Някога...

Никога!

Никога не е имало пролет и май – и лястовички, и влюбени славеи, и рози пред всеки прозорец. Никога не е имало радост. Никога не е имало щастие. Никога не е имало идилия, никога Теокрит и Виргилий.

Лястовички и славеи има само в учебника по зоология. Рози цъфтят само по картините. А май е порой от небесна вода, която облива калните улици – неспирно, ден и нощ – в мрака на глуха, влажна нощ, когато покрай тъпата светлина на изоставен посред безлюдната улица фенер минава с широки крачки черен силует на работник с торба на гръб, а след него подбъгва разплакано дете.

Кой бърза тъй късно през дъжд и мрак?

2

Кой вижда слънцето – ослепен от алхимическите блясъци на фабричните печи?

Кой вижда лазура, замрежен от черните комини на фабриките?

Кой знае сладостния аромат на розите и пъстрите цветя в полето – задавен от саждивия пушек на комините, от бензинния дъх на моторите и тежките масла на машините?

Кой чува серенадите на славеите посред лунната тишина на парковете, дете над прозрачни басейни въздишат мраморни нимфи и пухтят от ревност зеления тритони, кой – оглушен от писъка на фабричните сирени, от плющенето на ремъци и колела и равномерния бой на чукове?

Кой сред виолетови летни нощи съзерцава високите тайни на звездите – прикован с гвоздеите на грижата върху черния кръст на труда?

Няма рай. Никога май.

Смъртоносно.

Мъртва усмивка на естеството. Нито утешителния шъпот на

самотата.

3

Всички пътища водят в Рим. Само един води в рая: пътя на Свободата.

4

Вий, които не виждате слънцето – вам е обещано слънце, ново слънце, по-голямо, по велико и незаляващо: вашето, бъдещото слънце: ето неговия изгрев в пурпурния блясък на вашите майски знамена.

Вий, които на виждате небесния лазур и не чувствувате прохладния повей на небето – вам е обречено небе, ново небе: ето неговия прохладен лъх във веенето на вашите майски знамена, веещи с нежните ветрове на лазурния въздух, гърмящи с пурпурна гръмотевица на небето.

Вий, които не сте видели рози, ни поле с ярки цветя, мак, роза и божур – ето рози и божур, ярки цветя, които не увяхват, в червения цъфтеж на радостните майски знамена.

Вий, които не чувате примиращите от възторг плачове на страстни-те славеи посред лунната тишина на паркове и романтически гори, нито тамбурините на лястовички, нито волните маршове на косове – ето песен и радост на птици безбройни в пляска на празничните знамена на труда.

Вий, които не виждате звездите, замъглени от дима на големия град, и не четете техните тайни – ето всички тайни, разтрошени и озарени от блясъка на червените майски знамена.

Хиляди знамена, безброй – развени над нашето празнично шествие.
Другари, братя, народ.

5

Хиляди знамена, безброй.

Вий, милиони, безбройни, безименни.

Тръпне земята под вашето мъжествено шествие. Над вас се люлеят, океанно бучат – безкрай – червените знамена на май и труда, и великото бъдеще.

Издигнете сърцата! Издигнете очите! Вижете: пред вас се разтваря

зората – пурпурна над безбройните пурпурни, океанно бучащи знамена...

Зората на новия ден – на Новия Ден.

Огнеструйна се лее над новата земя Бъдеще, която се разкрива червена пред нашия път. Червената обетована земя на Свободата. Ханаан на Труда.

Вий, милиони, влезте.

В червения Ханаан на Труда, дето човекът стъпва върху престола на бога.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова
Публикувано в майски лист, „Пламяк“, 1924

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11351>]